

LECTORI SALUTEM!

Második alkalommal adott helyet szervezetünk, az *Officina Försteriana* a hazánk klasszikus filológus-hallgatóit tömörítő CHSEC évenkénti országos konferenciájának. Eszmecseréinken nemcsak a kutatásaikat bemutató hallgatók, hanem oktatóik, a műhelyek vezetői is mindig megjelennek, s ezzel jelzik: a jövő filológus-nemzedékének felnevelése közös ügyünk és felelősségünk. A konferencián három nagy hazai tudományos műhely tagjai képviseltették magukat: a klasszikus-filológus-képzésben létrehozatala óta élen járó Eötvös József Collegium, a jelen konferenciánkon legnépesebb csapatot felvonultató Pázmány Péter Katolikus Egyetem, valamint a vendéglátó Szegedi Tudományegyetem nagy múltú ókortörténeti és klasszika-filológiai műhelyének hallgatói – láthatták, hallhatták egymást, mi, oktatók megismerhettük egymás hallgatóit, s mindannyian együtt képet alkothattunk róla, milyenek ígérkeznek a következő tudósnemzedék, kik és milyen irányokban fogják továbbvinni a klasszika-filológiai, ókortörténeti és bizantinológiai kutatásokat. Kölcsönösen meggyőződhattunk róla: az említett közös ügyet ki-ki erejének és képességeinek legjavát latba vetve szolgálja. Ha nem is minden nap jár a fejében akár a tudásért küzdő hallgatónak, akár az őt pályáján vezető mesterének, ilyen ünnepi alkalmakkor talán nem kell annyira tartanunk a pátosztól, és ezt is ki kell mondanunk: a mi közös ügyünk nemcsak a klasszikus stúdiókban érdekelték közügye, a bennünket fennmaradásunkhoz fűző érdek, hanem meggyőződésünk szerint az egész magyar tudomány közös ügye és érdeke. E kötet lenyomata annak a két szép tavaszi napnak, amely, ha valamennyien akarjuk, és mind kitartunk, új tavaszt hozhat egész tudományunk számára. Kitérésre és makacs elszántságra pedig mindannyiunknak: jelenlegi hallgatóknak, pályájuk elején járó és már tapasztalt kutatóknak egyaránt szüksége lesz, azonban aligha fog nehezünkre esni, hiszen tanulmányaink mindezzel valamennyiünket felruháztak.

Konferenciánk zárszavában útravalót akartam adni ifjú és tehetséges előadóinknak, akik, mint kötetünk tartalma mutatja, szakmánk legkülönbébb területeit művelik és képviselték Szegeden. A levéltudomány már az ókorban gazdag termést hozott, melynek egy modern képviselője, Rainer Maria Rilke egyik, egy ifjú költőhöz szóló levelét idéztem – az útjukat és lehetőségeiket kereső fiataloknak ennél jobb tanácsot aligha adhattam és adhatok. Rilke ifjú pályatársának, aki őt verseiről kérdezi, furcsamód nem a verseiről nyilatkozik, hanem ezt mondja:

„Mélyedjen önmagába. Kutassa ki azt az okot, ami írásra készíti; vizsgálja meg, gyökerei vajon a szíve legmélyébe nyúlnak-e, valljon róla önmagának, hogy belehalna-e, ha nem írhatna. Ez a legfontosabb: kérdezze meg éjszakája legcsöndesebb órájában: kell, hogy írjak?” (Szabó Ede fordítása)

A párhuzam csak látszólag távoli: aki kutatói pályára készül, vagy már azon van, hasonló indítással kell, hogy területét kutassa, s eredményeit megossza másokkal. Aligha véletlen, hogy Rilke nem ifjú barátja metaforáit vagy rímtechnikáját kezdi boncolgatni – ez a fajta lelkesedés és elszántság ugyanis, amiről helyette beszél, nem hozhat mást, csak jó eredményt, de csak ez vezethet jó eredményre. Ha ez megvan, akkor az, amit írunk, szükségképpen jó. – A seregszemle előadásait tartalmazó kötet élére is ezt az üzenetet szánom. Bármit kutatunk, ha nem lankad bennünk az idősebb Plinius kapcsán is gyakran emlegetett *curiositas*, rábukkanunk arra, amit keresünk – és sűrűn akadunk olyasmire is, amit nem is kerestünk. Akárhogy is: amit így alkotunk, értékes lesz, megőrzésre méltó, beszédes emléke saját korunknak és felidézője, megelevenítője a kutatott korának.